

Список використаних джерел

1. Багрий-Шахматов Л. В. Соотношение коррупции, рэкета и организованной преступности / Л. В. Багрий-Шахматов // Юридична освіта і правова держава. – 1997. – С. 196–200.

2. Гадойбоев С. А. Поняття і причини корупції серед особового складу органів внутрішніх справ України / С. А. Гадойбоев // Науковий вісник Національної академії внутрішніх справ. – 2012. – № 5. – С. 36–40.

3. Менделеев Д. Коррупция для служебного пользования / Д. Менделеев // Зеркало недели. – 2016. – № 16 (262). – С. 13.

4. Корупція в Україні. Експрес-аналіз за результатами опитування [Електронний ресурс] // Економічна правда. – 2017. – Режим доступу: <http://www.epravda.com.ua/>. – Назва з екрана.

5. Джужа О. М. Запобігання злочинам: кримінологіко-віктимологічна парадигма : монографія / О. М. Джужа. – Київ : Нац. акад. внутр. справ, 2015. - 331 с.

Дралюк Іван Миколайович, заступник начальника ГУ БКОЗ Служби безпеки України, кандидат юридичних наук

ШЛЯХИ ВДОСКОНАЛЕННЯ ВЗАЄМОДІЇ МІЖ ПРАВООХОРОННИМИ ОРГАНАМИ УКРАЇНИ Й ІНШИМИ УПОВНОВАЖЕНИМИ СУБ'ЄКТАМИ У СФЕРІ ПРОТИДІЇ КОРУПЦІЇ

Останні законодавчі зміни у сфері протидії корупції, зокрема у кримінальному процесуальному законодавстві щодо розмежування підслідності злочинів, пов'язаних із корупцією, призвели до розширення кола суб'єктів у сфері протидії корупції та меж їх повноважень. У зв'язку із цим перед керівництвом правоохоронних органів постали актуальні завдання не тільки щодо встановлення сфер відповідальності, меж застосування повноважень, нормативно-правової регламентації компетенції, уникнення дублювання функцій, а й визначення форм і принципів їх взаємодії та координації дій під час реалізації спільних заходів. Правильно організована взаємодія та координація можуть реально забезпечити дієве

функціонування всіх правоохоронних органів України й інших суб'єктів у сфері протидії корупції.

Аналіз останніх досліджень науковців у цій сфері свідчить, що питання визначення принципів і форм організації координації або взаємодії суб'єктів забезпечення протидії корупції не досліджено. Не проаналізовано ці проблемні аспекти і в практичній діяльності правоохоронних органів України та спеціально вповноважених суб'єктів у сфері протидії корупції (органи прокуратури, органи Національної поліції України, Служба безпеки України, Національне антикорупційне бюро України, Національне агентство з питань запобігання корупції, Спеціалізована антикорупційна прокуратура, Державне бюро розслідувань та ін.).

У межах законодавчо визначеної компетенції питаннями протидії корупції опікуються й інші державні інституції та недержавні організації. Зокрема, ідеться і про Національну раду з питань антикорупційної політики, яка є консультативно-дорадчим органом при Президентові України, одним із завдань якої є підготовка та надання Главі держави узгоджених пропозицій щодо поліпшення координації та взаємодії між суб'єктами, які здійснюють заходи у сфері запобігання і протидії корупції [1]. Національне агентство з питань запобігання корупції має відповідати за втілення державної антикорупційної політики не тільки на центральному рівні, а й у кожному державному органі [2].

Також важливими з позицій становлення громадянського суспільства суб'єктами забезпечення запобігання системній корупції в країні є органи місцевого самоврядування.

Для України важливо віднайти баланс між кількістю створених суб'єктів, діяльність яких спрямована на запобігання та протидію корупції, обсягом наданих їм повноважень у цій сфері й реальною ефективністю їх антикорупційної діяльності задля досягнення злагодженості дій таких суб'єктів і досягнення кінцевої мети – подолання корупції в країні [3, с. 86].

Отже, з метою ефективного функціонування системи протидії корупції в державі необхідно врегулювати питання координації та взаємодії всіх суб'єктів цієї системи, що неможливе без визначення й застосування на практиці принципів, а також відповідних форм організації координації і взаємодії

суб'єктів забезпечення запобігання та протидії корупції як на державному, так і на внутрішньовідомчому рівнях.

Окремі вчені принципами координації правоохоронних й інших державних органів України у сфері запобігання та протидії корупції пропонують вважати систему установок, керівних начал, які визначають сутність взаємин між зазначеними органами й суб'єктами, наділеними координаційними повноваженнями, з метою виконання спільних завдань [4, с. 12].

У сучасних умовах саме ініціатива одного із суб'єктів, уповноважених на протидію корупції, має стати не тільки поштовхом до певних дій, а й запорукою досягнення позитивних зрушень на шляху покращення взаємодії та координації.

Таким чином, усім правоохоронним органам пропонується здійснити аналіз власних повноважень і сфер відповідальності, віднайти точки дотику один з одним, насамперед шляхом визначення спільних цілей у сфері протидії корупції, визначити на рівні спільних міжвідомчих нормативно-правових актів організаційні засади та форми взаємодії. Водночас Рада національної безпеки і оборони України, яка відповідно до п. 8 ч. 1 ст. 4 Закону України «Про Раду національної безпеки і оборони України», уповноважена координувати і контролювати діяльність органів виконавчої влади з протидії корупції, забезпечення громадської безпеки та боротьби із злочинністю з питань національної безпеки й оборони [5], повинна забезпечити належну координацію діяльності правоохоронних органів та інших уповноважених суб'єктів у сфері протидії корупції.

З огляду на викладене вище, основною метою подальших наукових досліджень на цьому етапі має стати висвітлення основних підходів до визначення принципів і форм організації координації та взаємодії всіх без винятку суб'єктів забезпечення протидії корупції як на державному, так і на внутрішньовідомчому рівнях.

Список використаних джерел

1. Про запобігання корупції : Закон України від 14 жовт. 2014 р. № 1700-VII // Відомості Верховної Ради України. – 2014. – № 49. – Ст. 2056.
2. Про Національну раду з питань антикорупційної політики : Указ Президента України від 14 жовт. 2014 р. № 808/2014 // Урядовий кур'єр. – 2014. – 16 жовт. – № 191.

3. Протидія корупції та організованій злочинності в Україні: теорія і практика діяльності Служби безпеки України : монографія / [П. В. Демчина, Т. Д. Момотенко, І. М. Дралюк та ін.]. – Київ : Нац. акад. СБУ, 2016. – 340 с.

4. Долгий О. Оперативно-розшукова діяльність як професійна практика забезпечення національної безпеки: філософський аспект / О. Долгий // Право України. – 2004. – № 1. – С. 124–128.

5. Про внесення змін до Закону України «Про Раду національної безпеки і оборони України» щодо вдосконалення координації і контролю у сфері національної безпеки і оборони : Закон України від 25 груд. 2014 р. № 43-VIII // Відомості Верховної Ради України. – 2015. – № 4. – Ст. 14.

Загиней Зоя Аполлінаріївна, начальник відділу науково-методичного забезпечення прокурорської діяльності у сфері запобігання та протидії корупції Науково-дослідного інституту Національної академії прокуратури України, доктор юридичних наук, доцент

**ПРОФСПІЛКОВА ДІЯЛЬНІСТЬ ОСОБИ,
УПОВНОВАЖЕНОЇ НА ВИКОНАННЯ ФУНКЦІЙ
ДЕРЖАВИ АБО МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ,
VS АНТИКОРУПЦІЙНЕ НЕСУМІЩЕННЯ**

У Законі України «Про запобігання корупції» від 14 жовтня 2014 року передбачено антикорупційне обмеження, яке полягає в забороні займатися іншою оплачуваною (крім викладацької, наукової і творчої діяльності, медичної практики, інструкторської та суддівської практики зі спорту) або підприємницькою діяльністю, якщо інше не передбачено Конституцією чи законами України (ст. 25). Недотримання цього положення вважають правопорушенням, пов'язаним із корупцією, за що настає відповідальність за ч. 1 ст. 172⁴ КУпАП.

Особи, уповноважені на виконання функцій держави або місцевого самоврядування можуть об'єднуватись у професійні